

**BOŽSKÁ
HRA**

VYHRAJ, NEBO ZEMŘI

DANNY TOBEY

BOŽSKÁ HRA

Copyright © 2019 by Danny Tobey

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2021

Cover © Daniel Pocar, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0869-7 (pdf)

Danny Tobey

BOŽSKÁ HRA

FOBOS

Mým rodičům

doxing

podstatné jméno

1. hledání a zveřejňování soukromých
nebo identifikujících informací na internetu,
obvykle se záměrem uškodit

doxologie

podstatné jméno

1. chvalořečení, slavnostní provolání
Boží slávy tvořící závěrečnou část
křesťanské modlitby

*Lidé si více než světlo oblíbili tmu,
protože jejich skutky byly zlé.*

Jan 3:19

1 | HRA

Na obličejích Charlieho a Petera se odráželo blikající modré světlo počítačového monitoru, takže vypadali jako astronauti ve vesmíru.

„Řekni něco.“

„Ne.“

„Vážně. Jdi do toho.“

„Tohle je pitomost.“

„Nechceš se seznámit s Bohem?“

Někdo zaklepal na dveře. Charlieho otec.

Peter honem zamáčkl jointa. Z okna vyfoukl obláček dýmu.

„Řekni mu, ať jde pryč,“ chtěl po něm Peter.

„To ty jsi ten idiot, který donesl trávu.“

„Jo, jasně, ale ty to schytáš taky, když mě chytí.“

Další zaklepání.

„Řekni mu, že masturbuješ. Mýho tátu to zažene vždycky.“

„Ty ses zbláznil. Víš to?“

Svým způsobem to byla pravda. Peter byl chytrý, pohledný a okouzlující a vyhodili ho z většiny drahých soukromých škol ve městě – byl bohatý a zároveň nezodpovědný. Ale to nebylo všechno. Pod povrchem se skrývala nevyzpytatelnost. Téměř nihilismus a víc než obvyklá morbidní pubertácká zvědavost. Právě to k němu Charlieho přitahovalo. Zůstávalo v něm ale i dost z čestného studenta na to, aby poslouchal hlásek, který mu vzadu v hlavě říkal: *Jasně, nevadí dostat se do bryndy, ale vážně chceš zajít až tak daleko?* Charlieho otec Petera nenáviděl. Že tu teď Peter je, neměl tušení.

„Charlie, no tak, chci s tebou mluvit.“

„Teď ne, tati.“

„No tak. Otevři.“ Zkusil vzít za kliku.

„Tati, promluvíme si později. Jo?“

„Volali mi ze školy.“

„Později. Slibuju. Teď tu něco dělám.“

Charlie si dovedl představit, jak jeho otec zvažuje své další kroky. Stín pode dveřmi se pohnul.

„Dobře. Dnes večer, ano? Ne až zítra. Dnes večer.“

„Dobře. Slibuju.“

Zadržel dech a sledoval stín pode dveřmi, který zaváhal a pak odešel.

Vydechl. Hodil po Peterovi nevrkým pohledem, střelil očima po napůl vykouřeném jointu a řekl: „Zahod' tu věc pryč.“

„Hm, ne.“ Peter si joint zastrčil do kapsy košile.

Znovu se podívali na obrazovku počítače.

Byla tam stále ta samá výzva. Osaměle blikala na černé obrazovce.

‡ **Ahoj.**

„Řekni něco,“ štěkl Peter.

Charlie zavrtěl hlavou. Nakonec napsal:

† **Ahoj.**

Žádná odpověď. Jen blikající kurzor.

Chvilí počkali. Nic.

Peter promluvil: „Zkus něco jinýho.“

Charlie pokrčil rameny.

† **Kdo to je?**

Kurzor několikrát zablikal a pak se objevila písmena:

‡ **Toto je Bůh.**

Peter se zasmál. „Tohle je úžasný.“

„Úžasný? To sotva.“

„Můžeš se zeptat na cokoli. Sleduj.“

Peter popadl klávesnici.

† **Jsi muž, nebo žena?**

Po chvíli se objevilo:

‡ **Jsem to, co jsem.**

„Páni,“ reagoval Charlie sarkasticky.

„Za to nemůže ten stroj. Polož lepší otázku.“

Charlie věděl, na co by se chtěl zeptat.

Proč moje máma umřela?

Ale hloupého počítačového programu by se na *tohle* nikdy nezeptal. Ani takového, který o sobě tvrdil, že je Bůh.

Povzdechl si a napsal:

† **Proč je válka?**

Pauza, potom:

‡ **Protože zabíjení je příjemné.**

No, to bylo okouzlující. Charlie se zeptal:

† **Pro koho?**

Další pauza. Charlie očekával, že dostane lekci o temných lidských touhách, o skrytém nutkání zabít, o lidské podvědomé touze po krvi, která se skrývá pod tenkým pozlátkem civilizace. Pak program řekl:

‡ **Pro mě.**

To řekl Bůh, nebo přinejmenším první bot s umělou inteligencí, který tvrdil, že je zosobněním Boha. Tak to přinejmenším říkali. Podle Petera, který nasbíral svůj díl šílených příběhů z 4chan a dalších bizarních zákoutí sítě, programátoři nahráli do této UI všechny známé náboženské texty, od těch starověkých až po ty současné, a jejich váhu upravili podle počtu vyznavačů, množství darů, historické relevance a všech dalších informací, které dokázali najít. To všechno proudilo neurální sítí se schopností hlubokého učení. Výstupem na opačném konci údajně byl

souhrn všech lidských konceptů o Bohu, který se mohl sám vyjadřovat, odpovídat na otázky a tvořit nová přísloví a přikázání. Byl to vtip. Šprým skupinky přechytralých nerdů. Další způsob, jak na internetu plýtvat časem. Bylo to stejné jako kočičí videa nebo MMO hry. Tohle ale Charlieho zaujalo. Zdálo se, že tenhle meta-bůh je rozzlobený. Jako ze Starého zákona.

† Máš rád zabíjení?

‡ Ano.

† Ale jsi Bůh.

‡ Ano.

† Neměl bys být hodný a milující?

‡ Ano.

† Takže... neprotiřečíš si?

Charlie to nechal viset ve vzduchu.

Pak Bůh odpověděl.

‡ Za určitých okolností je vrahem každý.

V Peterových nebezpečných očích jiskřilo. „Říkal jsem ti, že je to hustý.“

Charlie se zachvěl. „Co bych měl říct?“

„Řekni mu, ať jde do prdele.“

„Hm, ne. Nechci, aby mě srazil blesk.“

„Je to jenom chatbot. Přece nejsi pověřčivý.“

„To nejsem, ale, vždyť víš. I když je to jenom chatbot, proč bych se měl chovat jako vůl?“

„No, zaprvý je to legrace. Zadruhá je to zábavný. A kdy jindy dostaneš příležitost říct Bohu, aby šel do prdele? Jako osobně? Co by mohlo být troufalejší? Není to jako hodit kostkou?“

Při té představě ucítil Charlie záchvěv vzrušení. Nebyl pobožný. Byl ateista, nebo přinejlepším upřímný agnostik. Když umřela jeho máma, pohlřbil s ní i veškeré náboženské postoje,

které měl. Jeho modlitby nebyly vyslyšeny. Skomíraly, s velkým utrpením, a pak jednoho dne... puf. Takže pomyslení, že Bohu – nebo přinejmenším jeho počítačové náhražce – řekne, aby šel tam, kam slunce nesvítí, bylo lákavé a zajímavé. Ale zároveň mu to připadalo špatné. Unáhlené.

„Znáš Pascalovu sázku?“ zeptal se Charlie.

„To je ta, při který se sázíš s trojúhelníkem?“

„Moc hulíš.“

„Možná.“ Peter toužebně sáhl na joint ve své kapse.

„Pascalova sázka. Měl bys věřit v Boha, protože když se budeš mýlit, nic se nestane. Ale když vsadíš proti jeho existenci a zmýlíš se, skončíš v pekle, což je ta nejhorší prohra. Takže chytrou sázkou je věřit.“

„Jasně. Fajn. To předpokládá, že můžeš předstírat víru a oklamat ho.“

„Fajn. Ale zamysli se nad tím. Chceš říct počítačovému programu, který si myslí, že je Bůh, aby šel do prdele.“

„Jo.“

„A co když existuje skutečný Bůh a dívá se?“

„Hm, žádný není.“

„Fajn, ale i kdyby byla šance jedna ku miliardě, že je. Jestli jo, tak ho to asi nasere. A jestli to je jenom počítačovej program, tak nezískáš nic, když ho urazíš. Ale jestli je v tom něco víc...“

„Řekl bych, že *ty* zniš jako vyhulenec.“ Peter mu sebral klávesnici a napsal:

↑ **Jdi do prdele.**

Charlie se mu pokusil chytit ruku, ale Peter stiskl Enter. Smál se a Charlieho odstrčil.

Když už bylo příliš pozdě to zvrátit, přestali se prát a dívali se na obrazovku. Charlieho naplnilo vzrušení. Teď už tu zprávu

nemohl zastavit. Sám by to neřekl, ale co. Co se stalo, to se stalo. Byl zvědavý, s jakou odpovědí souhrn všech náboženských poznatků lidstva hozený do neurální sítě přijde.

Kurzor velmi dlouho blikal.

Bůh neodpověděl.

2 | VINDIKÁTOŘI

Charlieho máma umřela, když mu bylo skoro sedmnáct, po dlouhém boji s rakovinou, který rozerval celý zbytek jeho malé rodiny. Zbyli jen táta a Charlie, nikdo další. Nedokázal unést představu, jak jeho táta leží sám v hlavní ložnici a tiskne tvář k mámině starému polštáři. Když přišel dolů oblečený do školy a všiml si, že táta vaří – na sporáku prskala slanina a vejce –, což už hodně dlouho nedělal, nemohl tomu uvěřit. Stál tam i připravený komínek palačinek přelitých máslem.

Charlieho táta dřív vařil. Byl to účetní, ale jeho vášní vždycky byla gastronomie. Chystal obrovské večere a lahodné snídaně, zatímco si máma hrála s Charliem nebo mu četla zachumlaná v příliš měkkém křesle. Když onemocněla, tohle všechno přestalo.

Ale teď, téměř rok po její smrti, stál táta nad plotnou a domem se nesla vůně palačinek a slaniny.

„Máš hlad?“ zeptal se. Řekl to vesele, ale opatrně. Skoro jako by si poprvé zkoušel novou košili a nebyl si jistý, jestli se mu lidé nebudou smát.

Charlie si uvědomil, že se cítí rozervaný. Hluboko v jeho nitru něco bylo – probuzená naděje. Jeho otec se několik posledních let hroutil. Snažil se Charlieho před vším chránit. Před laboratorními testy, operacemi, chemoterapií, falešnými nadějemi. Nějakou dobu to fungovalo, ale pak se sesypal a máma byla příliš slabá. Musel to být Charlie, kdo jí držel vlasy, když zvracela, nebo jí nosil studené obklady na čelo. Když na to vzpomínal, ten starý

vztek se probudil a naději zadupal. Hlas v jeho hlavě se ptal: *Proč se on může cítit líp, když já mám pořád pocit, jako bych byl rozbitý na milion kousků rozházených po zemi?*

„Ne,“ odpověděl Charlie. Šel ke dveřím a vzal si z háčku školní batoh. „Nemám hlad.“ Jen to dořekl, cítil se strašně, ale také mu to trochu dalo pocit moci ve světě, kde mu už žádná nezbývala. Nemohl zachránit svou mámu. Nemohl udělat nic.

Viděl, jak se úsměv na tátově tváři vytratil. Pořád tam byl, ale už ne skutečný, předstíral ho kvůli němu. Už ale bylo příliš pozdě to napravovat, a tak Charlie odešel.

Charlie zaparkoval na studentském parkovišti a prošel kolem skupinek svalovců a bohatých dětí, minul tělocvičnu, kde se před první hodinou studenti mačkali jako sardinky, a zamířil do sklepní technické laboratoře, kde byli jeho opravdoví přátelé – malá skupinka chytrých mladíků, outsiderů, kteří si říkali Vindikátoři.

Technická laboratoř byla pro mladé hráče a kutily učiněnou pokladnicí: šestnáct propojených počítačů, na kterých mohli hrát u oběda, 3D tiskárna, robotická stanice a elektro laboratoř. Charlie jejich skupinu založil jednoho dne v prvním ročníku, když si všiml, že stále ti samí tři hráči chodívají během přestávky na oběd společně hrát starou hru *Bolo*. Byli to Vanhi, Kenny a Alex. Pozval je k sobě domů, aby se podívali na *Blade Runnera* a zahráli si trochu *Cyberpunku*. Po dalším celonočním maratonu s mnohostěnkami a deskovými hrami u Kennyho provedli svůj první žertík – odvezli kostru z anatomie do jídelny a dali jí ceduli s nápisem JEDL JSEM TO JÍDLO. V sedm hodin ráno někdo s očima usazenýma od smíchu prohlásil: „Potřebujeme jméno.“ Vůbec nespali, a tak jim to dávalo dokonalý smysl, být se to mohlo zdát směšné. Nezáleželo jim na tom.

„Jaké by mělo být?“ zeptal se Kenny.

„Něco těsného, jsme těsná skupinka,“ řekl Charlie.

„Něco zuřivého,“ pokračovala Vanhi. „Hlídáme si navzájem záda.“ Její jméno znamená v hindštině „oheň“, což sedí, protože je plná spalujícího intelektu, kouzla a dobra. Nikdy by nikomu nedovolila, aby ji šikanoval. Byla zuřivá.

„Jsme to my proti zbytku světa,“ dodal Kenny. „Jeden za všechny a všichni za jednoho.“

Kenny měl ze všech ve skupince nejpřísnější rodiče. Byl oceňovaný cellista a zástupce editora školních novin. Oba jeho rodiče byli lékaři. Řekli mu, že být černý je dar a tím darem je, že vždycky bude muset pracovat dvakrát tak usilovně, aby si vysloužil stejný respekt. Žádný nátlak. Vindikátoři byli jeho malým tajemstvím před rodiči i před kostelem – byli místem, kde mohl upustit páru.

„Disruptoři,“ nabídl Alex.

„To je moc temné,“ odpověděl Charlie.

„Terminátoři!“ zkusil Kenny.

„Ježíši, nejsme vrazi,“ zasmála se Vanhi.

Charlie lusknul prsty. „Něco jako Bojovníci za spravedlnost, ale nějak líp. Vindikátoři!“

To sedělo. Přísahali na to.

Jenom Peter přesahoval jejich sociální status. Přišel ve druhém ročníku, s blond vlasy a jiskřivýma modrýma očima, poté co ho vyrazili ze St. Luke's, z exkluzivní soukromé školy v Austinu. FBI ho zabásla za hackování telefonních společností a vytváření bezplatných mobilních účtů pro přátele. Se svým vzhledem a penězi mohl patřit k elitě, mohl se bavit s vyšší kastou v khaki a losových košilích. Byl i přirozeně sportovně založený a rychle běhal, takže vycházel i se svalovci. Díky své temné stránce byl oblíbený u gotiků, přesto se rozhodl chodit do počítačové laboratoře, a i když by to Vindikátoři nikdy nepřiznali nahlas,

potají z toho měli radost. *Ten záhadný Peter Quine si vybral nás!*

„Kde je Alex?“ zeptal se Charlie a odložil si batoh na stůl. Ale věděl, jaká bude odpověď.

„Není tady,“ řekla Vanhi.

„Zase,“ dodal Kenny.

„Možná má nové přátele,“ poznamenal Peter mírně. Jenom on si dokázal představit přátelství mimo bezpečný prostor Vindikátorů.

„Tuhle jsem ho viděl, jak sedí sám u mobilních budov,“ řekl Charlie.

„Hmm,“ řekla Vanhi. „Nelíbí se mi to.“

Alex Dinh byl vždycky jiný. Měl delší vlasy, které mu padaly do očí, a potrhlý úsměv, který vypadal uličnický a zároveň zasněně, jako by se napůl nacházel v jiném světě. Na základní škole byl většinou sám a říkával, že pochází z Marsu. V prvním ročníku střední z toho vyrostl do vyčouhlého, jemně mluvícího mladíka, který se rozzářil, kdykoli chystal nějaké žertíky. Tenkrát byli všichni přátelští vtipálci, šprýmaři, které měli učitelé rádi, protože byli chytrí a dobrosrdeční. Postupem času se ale Alex vydal jiným směrem, tak pomalu, že si toho ze začátku skoro ani nevšimli. Jednou odcházeli z večerky a vyběhl za nimi člen ochranky. Zaskočilo je, když je požádal, aby vyprázdnili kapsy – krádeže do repertoáru Vindikátorů nepatřily –, ale Alex si cestou ven strčil do zadní kapsy balíček karet. Pro nic za nic. Strávil celou noc ve vězení kvůli hloupým dvěma dolarům a osmi centům. Po téhle zkušenosti začal křečkovat ještě víc, jako by mu vězení vyhovovalo.

„Dejte mu trochu prostoru,“ prohlásil Kenny. „Třeba jen potřebuje být chvíli sám.“

„Ty už ho v naší skupině nechceš,“ odsekla Vanhi.

„To jsem neřekl.“ Ale pak si postěžoval: „Málem nás kvůli němu všechny *zatkli*.“

„Teď nás potřebuje nejvíc,“ střelila zpátky Vanhi. „Charlie, co si myslíš ty?“

Charlie se na ně podíval, ale nic neřekl. Jen pokrčil rameny.

O chvíli později se dveře technické laboratoře otevřely a dovnitř vešel Alex. Vypadal unaveně. Měl kruhy pod očima a vlasy rozčuchanější než obvykle. Konverzace umkla a všichni se na něj dívali.

„Co je?“ Pořád měl jednu ruku na batohu, jako by se ještě nerozhodl, jestli chce zůstat.

„Nic,“ řekl Peter přívětivě. Vždycky to byl on, kdo uklidňoval situaci. „Jenom tady sedíme a taháme se za ptáky.“

„Jo,“ připojila se Vanhi sarkasticky, „jenom ti, kteří nějakýho mají, se za něj tahají. Takový je můj život.“

Alex si je skepticky prohlížel a pak zahodil batoh a přešel k zadní řadě stanic. Když poprvé zazvonilo, Charlie si uvědomil, že nedokončil svůj domácí úkol z matematiky a potichu si vynadal.

Cestou ven ho Vanhi chytila za paži. „Co to s tebou je? Pamatuju si dobu, kdy by ses rozčílil, kdyby někdo z nás mluvil o tom, že někoho vyhodíme.“

„Nic jsem neřekl.“

„Přesně o to mi jde. Neřekl jsi *nic*.“

„Promiň.“

„Charlie, chápu to. Dva roky jsi to měl strašně těžký. Ale tohle je nový začátek. Poslední rok. Musíš se vrátit zpátky. Byl jsi prezident třídy! Měl jsi samý áčka. A podívej se na sebe teď. Chci zpátky toho starýho Charlieho. Svýho nejlepšího kámoše.“

Položil jí ruku kolem ramen. „Obávám se, že budeš muset vydržet s tímhle.“

Věděl, že se mu snaží pomoci. Všichni se snažili pomoci. Ale nikdo z nich nezažil to co on, nikdo kromě Petera, kterému kdysi dávno taky zemřela matka. Peter z nich byl jediný, kdo se k němu nechoval jako k citlivému bláznovi. Peter tomu rozuměl: soucit byl *připomínkou*.

„Vanhi, jsem v pohodě. Slibuju.“

Když zamračeně odcházela, ucítil, jak mu v kapse zavibroval telefon. Čekala tam na něj podivná zpráva:

‡ **GFY!**

Věděl, co by to mohlo znamenat. Tahle zkratka naznačovala buď „dobře ty“, nebo taky „jdi do prdele“.

Nebylo tam žádné číslo.

Vzpomněl si, jak si v noci s Peterem povídali s tím chatbotem, tím takzvaným Bohem s umělou inteligencí.

Řekni mu, ať jde do prdele.

A udělali to.

A teď dostal tohle: Jdi *do prdele!*

Ale surfovali anonymně, přes Tor. Ta stránka nemohla znát Charlieho jméno, natož číslo jeho telefonu. Musela to být jen shoda okolností.

Odepsal:

‡ **Kdo to je?**

Tentokrát nenásledovala žádná pauza. Jeho telefon zavrnl téměř okamžitě, zlomek vteřiny poté, co zprávu odeslal. Žádný člověk by to nestihl napsat.

‡ **Je to tvůj táta, Bůh.**

‡ **Pozdravuje tě máma.**

‡ **Mám pro tebe práci.**

3 | KONEC HODINY

Timu Fletcherovi všechno proklouzávalo mezi prsty. Navenek to tak samozřejmě nevypadalo. Byl kapitánem fotbalového týmu. Hráči chodili všude za ním jako housata a poskakovali kolem něj. I holky, no. Jasně. Mohl si vybrat kteroukoli z nich, a tak si zvolil Mary Clarkovou, protože Mary Clarková byla dokonalá ženská verze Tima. Jeho otec vlastnil banku, takže byli bohatí. Byli členy toho nejlepšího country klubu. Všechno bylo přesně tak, jak by to mělo být. Přesně tak, jak to bylo vždycky. Byl zosobněním klišé a byl na to zatraceně hrdý.

A přesto...

Cítil to. Nebyl chytrý, ne jako ti nerdi s hlavami zabořenými do knih, ale nebyl ani hloupý. Zdědil bělošské chápání moci.

Cítil, jak se moc přesouvá. Když byl jeho táta mladý, stačilo odpromovat, hrát na střední fotbal, zdědit banku po otci a vzít si dívku, která vypadala jako vaše máma. Z nerdů se stali doktoři, právníci a účetní. Vedli si dobře, ale ne tak dobře. Tlachali jste s nimi, když vám sepisovali účetní záznamy nebo vám poslouchali plíce, a pak jste se vrátili domů na předměstí nebo jste odjeli na golf.

Jenže teď tátovy finance dostávaly na frak. Po generacích alkoholismu a milenek se rodinné bohatství výrazně zmenšilo a teď jeli na výpary. Jeho rodiče se navenek tvářili jakoby nic, ale přes zdi slyšel, jak se hádají. Ve škole byl stále ještě králem. Přesto viděl, jak se svět kolem něj mění. Doma v Austinu. V Silicon Valley. Ty samé děti, kterým dominoval na Turnerově střední

škole, vycucávaly peníze z tátovy banky aplikacemi, které vytvořily na kolejních pokojích. Staré způsoby nefungovaly. Všechno bylo narušené. A co to kruci znamenalo pro něj?

Sledoval Mary, jak dělá domácí úkoly. Nevěděla, že když u toho není, kontroluje jí mobil. Proč proboha googlila Charlieho Lakea, tu nulu? Už léta nebyli společně ve studentské radě. Ne od té doby, co vyhořel. Ale Tim i tak jejich přátelství vždycky vnímal obezřetně.

„Nemáš se čeho bát,“ říkala Mary a pokládala mu kolem ramen pečlivě pěstěnou ruku. „Jsem s *tebou*.“

Tak co to dělala teď?

To, co Tim chtěl, ne, co *potřeboval*, byla moc.

Přistrčil Mary přes stůl stříbrnou krabičku.

„Co to je?“

„Otevři to.“

Nervózně se zasmála a rozvázala červenou mašli.

Uvnitř našla náramek z růžového zlata. Stál majlant.

„Nasaď si ho.“

„Time, tohle je šílené. Ani nemáme...“

„Nasaď si ho.“ Jeho hlas byl o něco méně vřelý.

Pokusila se zapnout si náramek na zápěstí, ale trochu se jí třáslы prsty.

„Ukaž.“ Zabořil palec do malého prostoru pod kostí na jejím jemném zápěstí.

Ucukla.

„Promiň,“ ukázal jí otevřené dlaně. „Velké ruce.“ Když zazvonilo, široce se usmál a vstal. „Sluší ti.“

Šel ke dveřím, kolem plakátu na STD, který ukazoval, že sex s jedním člověkem je ve skutečnosti sexem se všemi. „Vždycky budeš moje.“ Usmál se na ni, nejkouzelněji, jak uměl.

4 | DALŠÍ LEVEL

Charlie mu ukázal tu zprávu.

Peterovy oči se rozšířily. „Víš, co to znamená?“

„Jo, nějaký poblázněný chatbot s UI mě kyberstalkuje. Nebo si ze mě utahuješ ty.“

„Já bych takhle nemluvil o tvojí mámě.“

Pro jednu nebyla v Peterově hlase slyšet žádná ironie. Byl ďábelský, pomyslel si Charlie, ale ne krutý.

„Tak co to sakra je?“

Peter si to znovu přečetl:

⌘ **Je to tvůj táta, Bůh.**

⌘ **Pozdravuje tě máma.**

⌘ **Mám pro tebe práci.**

Slovo *práce* byl odkaz.

„Podobá se té, kterou jsem dostal já. Ale je jiná.“

„Tys taky jednu dostal?“

„Jo.“ Peter vylovil svůj mobil.

Stáli u skříněk před dveřmi kanceláře poradkyně paní Fleckové, na kterých byly křiklavé plakáty o pocitech a houževnatosti. Tradovalo se, že Flecková vlastní spoustu koček.

Peter otevřel své zprávy.

⌘ **Máš koule.**

⌘ **Ať jdu do prdele? Ne – Ty jdi do prdele!**

⌘ **Věříš ve mě? Já věřím v tebe.**

⌘ **Ted'... MI TO UKAŽ.**

Slovo *UKAŽ* bylo také odkaz.

„Klikl jsi na to?“ zeptal se Peter.

„Ne, ty jo?“

„Ještě ne. Chtěl jsem to udělat s tebou.“

„Fajn, použijeme tvůj mobil,“ řekl Charlie. „Nechci si stáhnout nějaký rootkit.“

„Myslím, že o to tady nejde.“

Charlie zvedl obočí. „Urazili jsme ho. A teď chce, abysme klikli na nějaký odkaz? Ne díky.“

„Podívej, našel jsem tu stránku, ne?“

„Jo.“

„Řekl jsem ti o tom.“

„Pravda.“

„No, možná jsem ti neřekl všechno, co jsem si přečetl.“

„A do prdele.“

Peter se klidně pousmál. „Je to v pohodě, slibuju.“ Jeho vzrušení bylo nakažlivé a bylo těžké mu odolat. „Tenhle chatbot není jenom chatbot.“

„Není to jenom chatbot?“

„Lidé, kteří o něm mluví, jsou ti nejlepší na světě. Nejexkluzivnější programátoři. Uvažuj o něm asi jako o vrátném.“

„O vrátným čeho?“

„Nevím. Stvořili ho. On stojí na stráží. Je těžký jen dostat se na tu stránku, abys s ním mohl mluvit. Když se mu zalíbíš...“

„Tak...“

„Tak tě pozve.“

„Pozve *kam*?“

„No přesně to zjistíme.“

„A myslíš, že tohle je naše pozvánka?“

„Ne. Myslím, že tohle je náš test. Chce zjistit, jestli by nás *měl* pozvat. ‚Mám pro tebe práci.‘ ‚Věřím v tebe.‘ ‚Ukaž mi to.‘ Tak jim to ukážeme.“

„Takže klikneme na ten odkaz a pak...“

„Uvidíme, co bude chtít. Když to bude přes čáru, neuděláme to.“

„A když nám to podstrčí malware?“

„Podívej, kdyby nás tyhle lidi chtěli hacknout, tak už to udělali. Krom toho, jak jsi říkal, můžeme použít můj mobil.“

Charliemu docházely výmluvy, nebo přesněji, docházely mu jednoduché překážky, které mohl Peter odpálkovat. Kdyby Charlie chtěl, dokázal by vymyslet milion dobrých důvodů, proč na ten odkaz neklikat. Popravdě je ale vymýšlet nechtěl.

Jedna věc ho však trápila.

„Co ta zmínka o mojí mámě? ‚Pozdravuje tě máma.‘ To je prostě zvrácený. A jak to vůbec zjistili?“

„Máš to na všech sociálních sítích. Botovi by trvalo asi dvě vteřiny, než by to o tobě zjistil. Upřímně si myslím, že jenom listuje, nesnaží se být krutý. Podívej, přemýšlej o tom jako o UI. *Bůh* rovná se *otec*, pak si *otce* spojí s *matkou*. Jenom propojuje tečky. Nic zlovolného, jen normální zpracování přirozeného jazyka. Prostě jenom kecy.“

Charlie si povzdechl. „Aspoň ten odkaz nejdřív prověř.“

„To je fér.“

Peter zkontroloval vyskakovací okénko nad odkazem. Nebyla v něm webovka, ale náhodná řada znaků:

R29kIGlzIGdyZWFOlg==

„Je to slátanina,“ řekl Charlie. „Maskují URL.“

„Možná, ale slátanina to není. Je to zakódovaný text. Pravděpodobně base64.“

„Jak to můžeš poznat?“

„Informovaný odhad. Je to násobek čtyř, všechny znaky jsou od A do Z nebo od nuly do devíti. A ta poslední část, Lg==. Tuhle sekvenci najdeš všude. Je to tečka.“

„Takže co to říká?“

Peter vygooglil *base64 decoder*, pak tam řetězec vložil a klikl na Dekódovat.

V textovém poli se objevilo:

† **Bůh je skvělý.**

„To je vtipný,“ uznal Peter. „Takže zamaskovali webovku, a ještě do ní ukryli heslo. Dali nám dveře i klíč. Ti lidé se nám nesnaží podstrčit vir. Snaží se nás otestovat. Jedinou otázkou je, máme dost odvahy pokračovat?“

Charlie si povzddechl. Věděl, že ho Peter navádí, ale stejně to chtěl udělat. Byl zvědavý. Vrátil se k původnímu textu – *Mám pro tebe práci!* – a klikl na *práci*.

Obrazovka na okamžik zčernala.

Pak se objevil archanděl Michael v podobě textové výzvy.

**Dorazili jste k 12. bráně Nového Jeruzaléma.
Archanděl Michael>>Heslo, prosím.**

„No tohle už víme,“ reagoval Peter. „Je lepší mít štěstí než být chytrý. Chceš to udělat ty?“

„Jasně.“ Charlie zapsal:

† **Bůh je skvělý.**

**Bůh je skvělý.
Archanděl Michael>>Tudy, prosím.**

Pak se bílým textem na černém pozadí objevily instrukce. Řekly jim, co mají udělat, ale ne jak.

„Aha,“ řekl Peter.

„Hm. To není tak zlý.“

„Ne. Celkem zábava.“

„A proveditelný.“

„Naprosto proveditelný. Jako stvořený pro Vindikátory.“

„To je pravda, ale... vážně je do toho chceme zatáhnout?“

Peter se na Charlieho překvapeně podíval. „Jasně. Bude se jim to líbit. Nebo si to chceš nechat jenom pro nás dva?“

Charlie zavrtěl hlavou. Proč to *chtěl* mít jenom pro ně dva? Protože se Peter stal jeho nejlepším kamarádem? Protože Vindikátoři v porovnání s ním nevypadali dost cool? Protože když byl s Peterem, měl pocit, že je záhadný a výjimečný a – v těch šílených okamžicích rozptýlení – osvobozený od bolesti, která se jako balvan usadila v jeho nitru?

Nebo za D, tohle všechno najednou?

Pokrčil rameny. „Samozřejmě, že je pozveme. Nemusíme jim říkat, *proč* to děláme.“

„O Bohu jim říct nechceš?“

„No, ještě ne. Tedy, vždyť ani nevíme, jestli pozvou i je. Ty zprávy přišly nám.“

„Jasně.“ Peter přikývl, jako by to dávalo dokonalý smysl. „Jasně.“

5 | MILOSTNÝ POMĚR

Panu Burklanderovi bylo sedmačtyřicet, když se jeho žáci na hodinách kreativního psaní pro dvanáctý ročník doslechli, že jeho manželka vyhodila všechno jeho oblečení z okna ve druhém patře jejich domu na trávník. Dostal rozsáhlý infarkt a v boxerkách se na trávě zhroutil. Bylo těžké podívat se mu do očí, když se vrátil, ale všichni to udělali, protože ho všichni měli rádi.

Nikdo se nikdy nedozvěděl, proč přesně ho jeho žena vyhodila, ale vzhledem k tomu, že na hodiny pana Burklandera přestala chodit Jennifer Millerová, se vynořily klepy. Nic víc to nebylo. Jenom klepy.

Burklander přistoupil k Charliemu, když zbytek žáků odcházel z učebny. Charlie zíral na svůj stůl, ztracený ve vlastních myšlenkách.

„Jak to jde?“

Chlapec překvapeně vzhlédl. „Asi dobře.“

„Neodevzdal jsi svůj příběh.“

„Zasekl jsem se.“

„To neakceptuji, Charlie. Žádné zaseknutí neexistuje. Prostě si sedni a udělej to, jako práci, ať už ti to připadá správné, nebo ne. Myslím, že by ti psaní mohlo pomoci najít cestu ven z toho místa, ve kterém se nacházíš. Opravdu tomu věřím.“

„Jo, možná.“ Charlie si přehodil batoh přes záda a šel ke dveřím.

Zastavila ho Burklanderova ruka. Trochu hrubě Charlieho otočil.

„Myslím to vážně. Tohle je tvůj život.“ Burklanderovi zjihly oči. „Když mi bylo dvacet, ztratil jsem svoji matku. Pamatuju si to. Celá léta se mi pak zdál jeden sen. Stála pod budovou, která se třásla. Tahal jsem ji za paži, abych ji dostal pryč, ale ona se ani nepohnula. A pak přímo na ni kus té budovy spadl. Je mi skoro padesát, Charlie, a pořád si pamatuju, jak jsem se *cítil*, když jsem se z toho snu probudil. Vždycky jsem se probudil ve chvíli, když se budova zřítila. Překonáš to, Charlie. Máš před sebou celý život.“

Charlie se jeho ruku pokusil setřást, ale nepodařilo se mu to.

Burklander se ho stále snažil zachránit. Burklander byl fakultním sponzorem studentské rady. Vždycky měl Charlieho rád.

Když Charlieho máma umřela, jeho známky se zhoršily z Áček na Cěčka. Býval na dobré cestě stát se studentem, který bude pronášet rozlučkovou řeč při udílení diplomů. On a Vanhi se dohodli, že půjdou společně na Harvard. Teď chtěl před každým, kdo se mu pokoušel připomenout, jaký býval dřív, utéct. Škola se mu snažila vyjít vstříc. Nemohl jim nic z toho mít za zlé. Snažili se ho dát dohromady s poradci. Nabídli mu semestr volna, pak celý rok. Ale on jejich pomoc odmítl, ve velkém i malém. Bylo to urážející. Cítil se kvůli tomu jako slaboch. Pokud to bude chtít všechno zahodit, nemůžou mu v tom zabránit. K čertu s nimi. K čertu se vším. Beztak na Harvard jít nechtěl. Chtěl, aby ho prostě nechali být. Nakonec učitele jeho necitlivé odmítání unavilo. Přinejmenším většinu z nich. Nevěděl, jestli má toho, který se stále ještě snažil, milovat, nebo nenávidět.

Na chvíli se nad Burklanderem zamyslel. Opravdu spal se studentkou? Bylo to možné? Byl to nejoblíbenější učitel školy. Takový, který vypráví nevhodné vtipy a který na tabuli napsal *Nasrat*, když probírali *Kdo chytá v žitě*. Opravdu mohl klesnout tak hluboko? Proč ho pořád ještě zaměstnávali? Ututlala to škola nějak?

Když se mu ale teď díval do očí, viděl jenom vlídnost. A upřímnou starost.

A tak Charlie řekl prostě: „Dobře.“ Bylo to to nejkooperativnější, co poslední dobou říkal, souhlasil s ničím.

Charlie šel k mobilním učebnám. Byly to budovy na jižním konci areálu školy. Jako každá velká, rozlehlá státní střední škola, byla i tahle přeplněná. Lidé se na chodbách mačkali a naráželi do sebe. Město vydalo dluhopisy, aby školu rozšířilo na jih, za nábreží, ale pak se zhroutila ekonomika a jí zůstaly jen řady mobilních budov, přívěsů obklopených stavebním materiálem, které čekaly, až se ekonomika zase zvedne a lidé dluhopisy vykoupi. Charlie prošel kolem hromad cihel a vzpomněl si na jinou verzi sama sebe, na studentské radě, když sepisoval petici za větší prostor. Připadalo mu, jako by se to odehrálo v jiném životě.

Alexe našel tam, kde ho očekával. Seděl na schodech před mobilní učebnou a jedl oběd. Byl úplně sám. Vlasy mu padaly do obličeje a jeho pytlovitě džíny a staré tričko s nápisem Metallica vypadaly obnošeně. Četl Vonneguta a obědval uboze vypadající boloňský sendvič – jako kdyby existovaly i nějaké jiné.

„Co tady děláš?“ zeptal se Alex.

„Hledám tě.“

„Proč?“

„Poslední dobou za náma moc nechodíš.“

„Mám moc práce.“

Charlie se okatě rozhlédl po prázdném pozemku. „To vidím.“

„Jdi do prdele.“ Alexovi se podařil malý úsměv.

Charlie přemýšlel, co tady dělá. Aby byl upřímný, nebyl si jistý, co si o něm teď myslí. Když přišel Peter, tak Alex... přestal v Charlieho světě hrát tak velkou roli. Alex i Peter měli sklony

k nihilismu, ale ten Peterův byl elegantní a vzrušující. Alexův byl osamělý a odpadlický – Peter, ačkoli to zní hrubě, byl prostě zábavnější. Bylo to s ním snazší. A poslední dobou bylo na Alexovi něco zneklidňujícího. Bylo těžké to přesně pojmenovat. Když se mu Charlie někdy podíval do očí, měl pocit, jako by se díval do bezedných propastí. Viděl v něm toho kluka, který na základce vysedával venku, když se ostatní bavili, a kreslil na chodník obrázky ze svého skutečného domova na Marsu.

Vindikátoři však byli místem pro lidi, kteří žádné jiné místo nemají. Kvůli tomu je přece zakládali, ne?

„No tak,“ řekl Charlie, „pojď se najíst s námi.“

Alex zavrtěl hlavou. „Ne, díky.“

„Proč ne?“

„Prostě si chci jenom číst.“

Charlie si povšiml něčeho na zdi za Alexem. Nějakého graffiti, napsaného perem a Alexovou rukou.

Ta věta nebyla dopsaná: VŠICHNI MUSÍ...

„Všichni musí co?“

„Eh?“

„To graffiti. Všichni musí co?“

„Jo tohle. Já nevím. Nová písnička. Možná jsem se jenom nudil.“

Charlie chtěl říct, že to je pitomost, ale nechal to být.

„Přijeďeš po škole do technický laborky? Musíme probrat něco důležitýho. Nový projekt.“ *Projekt* znamenalo jejich tajné označení pro šprýmy a další oficiální úkoly skupiny. Kdysi to bylo součástí smyslu jejich existence – žerty za pravdu a spravedlnost, nic zlomyslného, jen každoroční sociální komentáře. Například přeskládali fotbalový fundraiser na dýňovém poli na obrovský falus. Vanhi a Kenny ale byli posedlí přihláškami na vysokou a Charlie byl až po krk ponořený ve vlastním žalu, a tak na

šprým závěrečného roku nikdo ani nepomyslel. Tedy dokud UI Bůh nepředložil Peterovi a Charliemu výzvu.

Při slově *projekt* se Alexovi rozzářil obličej. Na okamžik vypadal jako starý dobrý Alex. Charlie přemýšlel, jestli se Alex vzdálil kvůli nim – protože byli všichni příliš ponoření do svých vlastních životů na to, aby si toho všimli. Kdy udělal Alex první chybný krok a jak daleko už zašel? Na prchavý okamžik se závoj Charlieho zármutku nadzdvihl a on se sám sebe zeptal: *Co se stalo s tím milým, rozpustilým Alexem a co se stalo se mnou?*

„Jasně,“ přitakal Alex. „Pokusím se tam zastavit.“

„Super. Dávej si pozor na Led typu 9.“

„Jo,“ odvětil Alex, už se zase začel do knihy.

Mary Clarková nenáviděla svou matku. Ne, to nebylo fér. Takto se to říct nedalo. Nenáviděla to, co její matka symbolizuje. To ráno se Mary pokusila odejít z domu přesně tak, jak chtěla. Bez make-upu. V tepláčkách. Věděla, že bez svého luxusního oblečení a jemného líčení bude vypadat příšerně – matka jí to vždycky říkala –, ale bylo jí to jedno. Byla zavřená v kleci a nevěděla, jak se dostat ven. Pomyslela na Tima a zachvěla se.

Matka ji zastavila cestou ze dveří. „Drahoušku, vrať se nahoru.“

„Ale přijdu pozdě.“

„To nevadí. Stojí to za to.“ Její matka uměla trousit poznámky jako nikdo jiný. Pár prostých slov, nic dramatického, a přesto vždy pronikla skrz všechny její obrany a zařízla se až na kost.

Mary pokleslo srdce. Vyběhla nahoru a upravila se.

Když šla dolů podruhé, matka na ni pochvalně kývla a pronesla tu samou frázi, kterou slýchala celá léta: „Je důležité být krásná.“

Náramek ji pálil na zápěstí. Chtěla ho vyhodit do koše. Nebo ještě líp, vrátit ho do luxusního obchodu, ve kterém ho Tim

koupil, a peníze věnovat charitě. Chyběla jí odvaha. Pamatovala si, jak to bolelo, když jí Tim zabořil prsty do zápěstí. Jeho skutečná moc nad ní však ležela jinde. Nemusel jí připomínat, co ví. Měl to v očích.

Vlastním tě.

Bylo to legrační. Všichni chtěli být v její kůži. Všichni, kromě ní. Měla pocit, že potřebuje udělat něco unáhleného.

Bez přemýšlení šla k východnímu schodišti. Věděla, že se tam Charlie po škole schází s Peterem.

Je to přece jenom projížďka, pomyslela si.

Kdo by jí to mohl mít za zlé? Kdo se to vůbec dozví?

Vanhi během volné hodiny běžela domů, aby pracovala na své přihlášce. Chtěla na to být sama a mít na to doma klid. Nechtěla kolem žádné jiné studenty, kteří by ji strašili.

Byla uzlíčkem protikladů. Premiantka. Milovala mangu, Comic-Cony a Neila Gaimana. Už od deseti let, kdy jí máma s tátou přivezli ze vzácné dovolené tričko s nápisem Harvard, zoufale toužila studovat na Harvardu. Hrála na elektrickou baskytaru ve skupině Dipshits, dokud se nerozpadli. Teď měla rudé vlasy s černými pruhy. Předtím je měla fialové a ještě předtím stříbrné. Byla zároveň punk, nerd i uličnice a nikdy nezapadala do davu. Občas si přála, aby si uměla vybrat jen jedno z toho, protože měla pocit, jako by ji to táhlo dvaceti různými směry současně.

Přihlásila se do systému a zírala na svou přihlášku.

Byla perfektní, až na jednu věc, o které nikdo nevěděl. Dokonce ani její rodiče, protože upravila své záznamy na internetu dřív, než si toho všimli.

Propadla v AP zkoušce z americké historie. Bylo to šílené. Byla skvělá studentka. Uměla programovat jako nikdo jiný. Ve všech

předmětech excelovala. Ale vlezlo jí to do hlavy a na tu zkoušku se vůbec neučila. V chemii a fyzice *cítila*, jak by se ty problémy daly vyřešit. V angličtině uměla sestavit plynulou, krásnou esej, aniž by jedinkrát zapochoybovala. Atomy se jí skládaly dohromady, kuličky poskakovaly, slova se vynořovala v mysli. Ale nad AP historií se ušklíbala – nač se učit nazpaměť hromadu nudných faktů? Od toho existuje Google. Nemělo to žádnou logiku. Žádné hluboké myšlenky. Učení nazpaměť patří do dvacátého století. Přečetla si doporučenou knihu, ale proč by si proboha měla pamatovat barvu trenek George Washingtona? Jak měla vědět, nebo se vůbec starat o to, kdo to byl John Muir? Šlo o jedinou chybu, ale nemohla ji vzít zpátky. Na jejím dokonalém záznamu byla černá tečka. Stahovala celé její hodnocení GPA. Ve třídě kvůli tomu klesla z první až druhé pozice na sedmapadesátou. A jelikož Harvard odmítal 95 procent přihlášených, stačilo takhle málo. Její životní sen se rozplynul kvůli jedinému špatnému dni.

Nikdo to nevěděl. Všichni předpokládali, že ji vezmou. Nikomu to neřekla. Byla to její tajná hanba. Podvacáté si četla svou esej. Připadala si jako podvodnice. Tolik práce a nebylo to k ničemu. Ta jediná známka všechno zabila.

Opravila pár čárek a pak odstrčila myš.

Zvedla svou kytaru a přejela prsty po pražcích, cítila to napětí.

V duchu slyšela, jak jí matka říká:

Kdo kdy slyšel o indické basistce?

Hm, Mohini Dey, mami?

Nechala prsty zahrát basovou melodii k „Another One Bites the Dust“.

Na počest své přihlášky na Harvard.

K čertu s tím.

Odložila basketu.

Byl čas na Vindikátory.

Charlie čekal u schodiště na Petera, když k němu přistoupil někdo naprosto nečekaný.

„Ahoj Charlie.“

Byla to Mary Clarková, zjevení z jeho minulosti, vznášela se nad tím vším a vypadala kouzelně. Byla to roztleskávačka, reprezentantka studentů a zakladatelka jejich skupiny Studenti proti ničivým rozhodnutím. A byla to upřímně milá dívka, na rozdíl od zrůd, kterými se obklopovala.

Vzpomínal na jejich přátelství v prvním ročníku ve studentské radě. Mluvili a smáli se a pracovali spolu na iniciativách proti graffiti a na reformě dress codu. Ale existovala mezi nimi neviditelná hranice. Mimo radu se drželi ve svých oddělených světech.

Proto ho zaskočilo, když k němu teď přišla za denního světla, aniž by je spojovalo jediné vlákénko studentské rady.

„Ahoj,“ opětoval Charlie. Čekal, až odhalí, co od něj chce.

„Půjdeš dnes večer do Grovu?“

Nepůjde. V Grovu se scházeli studenti. Bylo to hluboko v leších. Pili a bavili se při světle pohanských ohňů a nastartovaných aut. Charlie se tam nikdy neodvážil, natož aby ho tam někdy někdo *pozval*. Ale něco ho teď přimělo zalhat.

„Jo, asi jo.“

„Mohl bys mě svézt?“

Myslel si, že jí špatně rozuměl, ale rozhodl se předstírat opak.

„Jasně. Můžu si půjčit tátovo auto.“

Chtěl říct něco uhlazeného nebo chytrého nebo jiného. Ale byl tak zmatený, že ani nevěděl, kde začít. Mary Clarková se nemusela doprošovat o svezení. Ještě víc ho mátlo, že ji tam neveze Tim. A co by Charliemu udělal, kdyby se to dozvěděl?

„Díky.“ Víc neřekla, jako by to celé byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Odcházela, když se u Charlieho ramene objevil Peter a žoviálně poznamenal: „Co to sakra bylo?“

„Nevím.“

„Myslel jsem, že jsi ze studentský rady odešel.“

„Jo, odešel.“

„Možná potřebuje pomoci se svojí kampaní za lepší toaleták.“

Charlie ho ignoroval.

„No tak,“ řekl Peter. „Přijdeme pozdě na Vindikátory.“

Zatímco Charlie a Peter scházeli do sklepa školy, Edward Burklander dorazil do kanceláře ředitelky Elaine Morrisseyové. Tato osmačtyřicetiletá vdaná matka tří dětí – včetně jednoho syna na této střední škole – si ho zavolala do kanceláře. Požádala ho, aby za sebou zavřel. Ve tváři měla vážný výraz. Když se k sobě přiblížili a dveře zaklaply, už to nevydrželi a padli si do náruče. Zase. Shodili z jejího stolu papíry a stojánek na tužky. Vyhrnul jí sukni a přejel rukou po jemné vnitřní straně jejích stehů. Propnula záda a on si stáhl opasek. Když do ní vklouzl, krátce vykřikla, tiše, a pokusila se srazit fotografii svého manžela a dětí, aby na ni nezírali. Ta fotka ale byla těsně mimo její dosah a brzy na ni úplně zapomněla.

V rohu místnosti hučel její počítač.

6 | ZNAMENÍ

„A proč bysme to dělali?“ zeptala se Vanhi. Seděla se zkříženýma nohama na stole a tvářila se skepticky. Jako obvykle oplývala pichlavým a elektrizujícím sarkasmem, dominovala celé místnosti. Charlie by si ji ve vteřině vzal, kdyby měla zájem o kluky. I tak strávil polovinu prvního ročníku snahou ji získat. Říkávala mu: „Budu tvoje nejlepší kamarádka, ale větší šanci bys měl, kdybys flirtoval se stromem.“

Teď se jich ptala, proč by měli přijímat tuhle taškařici. Zrovna jako se ptala před šprýmem s falem v dýňovém poli. A stejně se ptala i před incidentem s kostrou a trefně pojmenovaným Hackem Proti Kreténům. Ale věděli, že Vanhi vždycky změnil názor. Jako jediná dívka ve Vindikátorech měla výsostné postavení. To znamenalo, že měla o něco lepší frontální lalok, ale hluboko uvnitř přesto toužila žít na hraně, stejně jako ostatní.

„No je volební rok,“ odpověděl Peter. „A náš poslední rok na střední.“

„Do toho, třído roku 2017,“ pokračovala Vanhi. „Takže... proč?“

„Zvláštní rok si zaslouží zvláštní šprým,“ řekl Charlie.

Rozhodli se, že nezmíní chatbota ani instrukce od perlových bran.

„O jak závažný zločin jde?“ zeptal se nervózně Kenny. V hlavě mu zněla slova jeho rodičů: *Žádné chyby. Druhé šance neexistují.* Rozhodně mu nepomohlo, když jeho bratr odešel z medicíny, aby se stal „spisovatelem“ v LA. Kenny teď byl ten hodný syn.

„Přestupek prvního stupně,“ odpověděl mu Alex.

„To není tak zlý.“ Kenny se cítil trochu nesvůj. Každé vlákno v jeho těle mu říkalo, aby *odešel*, jenže tohle byli jeho nejlepší přátelé, chytří a talentovaní, i když trochu uličníci. Nehodlal je nechat na holičkách. Taky nechtěl, aby ho později označili za sralbotku.

„Už jsem udělal horší věci,“ dodal Peter jen tak do placu.

„Přesto...“ řekl Kenny.

„Nemusíš chodit,“ popíchl ho Alex.

Kenny zahanbeně odvrátil oči.

Vanhi řekla: „Měli bysme to udělat.“

„Vážně?“ zeptal se překvapeně Charlie.

„Ten chlap je vůl. Flirtuje s bílými supremacisty a neonacisty. A Vindikátoři žádný kretény nesnesou.“

„To je pravda,“ uznal Kenny. Dodával si odvahu.

„Jo, to je,“ přitakal Charlie. Trochu mu dělalo starosti, jak snadno s tím jeho přátelé souhlasili. Nevadilo mu zahodit vlastní život. Ale nechtěl je vzít ke dnu s sebou. Vždyť už brzy budou rozesílat přihlášky na vysokou. Ovšem je to jenom přestupek...

„Budeme potřebovat štípačky,“ prohlásil Peter.

„Já jedny mám,“ nabídl Alex. Nikoho to nepřekvapilo.

„Dejte je sem,“ řekl Kenny a dal ruku doprostřed skupiny. Všichni položili svou ruku nahoru. „Náš poslední rok. Náš poslední šprým. ‚Žádný kreténí‘ na tři?“

Souhlasili.

„Raz...“

„Dva...“

„Tři...“

„Žádný kreténí!“

Cestou na parkoviště zatahal Charlie Vanhi za rukáv. „Vážně nemusíš jezdit s náma,“ zašeptal tak tiše, aby to slyšela jen ona.

Na rozdíl od Alexe to řekl upřímně, ne jako popíchnutí. „Možná bys neměla. Není zrovna nejlepší chvíle nechat se zatknout.“

„To platí i pro tebe,“ vrátila mu to.

Ani jeden z nich z toho vycouvat nechtěl, a tak jeli spolu s Peterem, Alexem a Kennym v Kennyho Hondě Civic na dálnici. Souhlasili, že Peterovo BMW je na tuhle misi příliš nápadné.

Ceduli našli tam, kde ji očekávali. Charlie a Peter si ji prohlédli už dřív. Zářivě oranžová světla na černém pozadí oznamovala NA VÝJEZD WESTVIEW – 10–12 MINUT. Ceduli uzavíral žlutý kovový rám a visela vysoko nad dálnicí.

Mohli to udělat uprostřed noci. Pod rouškou tmy. Ale co by to bylo za legraci? Aby to texaské oddělení dopravy zrušilo dřív, než začne ranní špička? Ne. Tohle byl poslední rok ročníku 2017. Volební rok. Žádal si troufalé gesto. Hack za pravdu a spravedlnost, kterých se jinak zoufale nedostávalo. Zaparkovali na parkovišti u Whataburgeru a našli odlehlou cestu dolů pod most, aby se mohli proplížít temnotou pod nadjezdem. Viděl je jen pár bezdomovců, kteří se choulili ve spacácích hluboko v brázdě mezi zatravněným svahem a základnou mostu. S něčím takovým počítali. Peter jim se svým nenuceným kouzlem věnoval pár kuřecích sendvičů z Whataburgeru a ujistil je, že Vindikátoři tam nikdy nebyli a že tam ani v tu chvíli nejsou. Když směnili kuře za slib mlčení, pokračovali dolů a plížili se ve stínu cedule. Doufali, že ze silnice nejsou vidět. Nakonec našli ovládací skříňku.

Levný zámek neměl proti Alexovým štípačkám šanci. Rozpadl se na dva kusy, které se vesele rozskočily. „Pojďme na to,“ zavelel s úsměvem.

Vypáčil dvířka skříňky a Peter si před ni klekl.

Uvnitř byl panel s klávesnicí a malou obrazovkou zabalený v černém plastu. Na vyzvání požadoval jméno admina. Peter

napsal standardní *admin* a přeskočil na políčko hesla. Vyzkoušel standardní heslo, které si vyhledal na .narthexu.

„Tyhle nikdy nemění,“ řekl radostně.

Napsal *DTOC* a stiskl Enter.

‡ **Přístup odepřen.**

„Nebojte se.“ Zamračil se. Stiskl ALT-CTRL a napsal *CIPC*. Obrazovka se změnila a informovala ho, že heslo bylo resetováno do továrního nastavení.

„Snadné.“ Zase napsal *admin* a pak *DTOC*.

Objevilo se menu. Tak snadno se dostali dovnitř.

Zvolil *Image Text*, vložil text, na kterém se dohodli, a pak zvolil *Run w/o Save*. Jejich UI archanděl jim neřekl, co mají napsat, jen že si musejí něco vymyslet. Možná to bylo součástí zkoušky. Charlie a Peter to vymysleli společně.

Text rozzářil velkou ceduli nad nimi, celému světu na odiv. Nastal čas vzít nohy na ramena.

Alex vrátil ovládací desku do skřínky a spolu s ní tam zastrčil i zakroucený kabel. Vanhi zabouchla dvířka a Alex na ně zacvakl novou průmyslovou kladku, která nepůjde přestípnout tak snadno jako ta levná od města. Charlie a Kenny mezitím dali podobnou kladku na zdroj elektřiny. Než tuhle ceduli někdo vypne, chvíli to potrvá.

Začala troubit první auta. Těžko říct, jestli na souhlas, nebo na protest.

Byli v polovině svahu pod nadjezdem, když se Peter usmál na pár bezdomovců, kteří dojedli své sendviče a obaly zmačkali do kuličky. Hodil jim dvě tyčinky Snickers. „Nikdy jste nás neviděli.“

Jeden z nich na ně spiklenecky zamrkal.

Zpátky v autě se Vindikátoři otočili a na chvíli, s nastartovaným motorem, si dovolili sledovat, jak se kolem valí auta

v dopravní špičce. Troubili na ceduli, někteří přibrzdili, aby se na ni podívali znovu.

Byl to nádherný chaos.

„Trestný čin třetího stupně,“ prohodil Alex.

„Cože?“

„Předtím jsem lhal. Když jsem říkal, že je to přestupek.“

„Vážně?“

„Trestný čin třetího stupně. Poškození dopravního značení. Za tohle je basa.“

„Proč jsi lhal?“ Charlie si prohlížel Alexův obličej, snažil se mu porozumět. Nebál se o sebe, ale o Vanhi a Kennyho, a dokonce i o Petera. Měli přinejmenším vědět, co je v sázce.

„Myslel jsem, že bysme to jinak neudělali,“ podotkl Alex skoro naříkavě.

„Páni,“ hlesl Kenny s rozjařeností, jakou cítíte, když bezpečně přejdete ztrouchnivělý most.

„Jo,“ přidala se Vanhi.

„No, udělali jsme to.“

„Ano. Ano, udělali.“

Kochali se svou prací. To gesto nezmění svět. Ale v náhodném, chaotickém vesmíru to byl malý hrdý výstřel do tmy. Pod nadjezdem se stovkami aut projíždějících kolem jejich cedule zářivě oranžovými světly hlásala:

DONALD TRUMP JE PŘEMĚNĚNÝ JEŠTĚR

V dálce začala houkat siréna, a i když s nimi pravděpodobně neměla nic společného, nehodlali tu čekat, aby to zjistili.

„Trestný čin třetího stupně,“ zopakoval Peter nahlas.

„Zatraceně,“ řekl Charlie.

„Zítra se přihlásím na Harvard,“ dodala Vanhi.

„Takže... měli bysme jet?“

„To si piš. Ano. Padáme.“

Odjeli pomalu a klidně opačným směrem. Svou nádhernou ceduli nechali proudu aut, která se vracela domů.

7 | JEŠTĚŘÍ KRÁL

Říkalo se, že Grove leží v lese v místech, kde se během své hrůzovlády v Glendalu a Pleasant Valley v 90. letech scházeli Přátelé Krypty. Pro Charlieho a jeho přátele, partu zkažených premiantů, to byla varovná historka. I oni byli skupinou chytrých mladých outsiderů – Vindikátoři se někdy považovali za neškodnou verzi téhle slavné bandy –, ale v případě Přátel Krypty se něco strašlivě zvrtno. Sami sebe popisovali jako techno-anarchisty. Byla to nebezpečná směsice pubertáckého vzteku a mechanických dovedností, bomb a virů. Útočili na systém, i když si nebyli jistí, co by ho mělo nahradit. Celá desetiletí o Přátelích Krypty slychávali všichni rodiče, pokukovali po těch lesích, jako by tam strašilo. Ptali se: *Mohlo by moje dítě... ne*. Ale stejně jako mnoho dalšího z devadesátek, také tyhle příběhy o hrozivých graffiti vyřezaných do stromů – o kryších v kapucích s propíchanýma očima – a o nebezpečných činech končících tragédií postupem let bledly do pastelových vzpomínek.

Teď byl Grove místem večírků.

„Myslím, že si zahráváš s ohněm,“ řekl Peter ten večer v Charlieho pokoji, za zavřenými a zamčenými dveřmi a s pootevřeným oknem.

„Je to jenom odvoz.“

„Má přítele.“

„Jo, a ten je blbec.“

„Možná, ale taky je to svalovec a pitomec a násilník. Jen říkám, že se mu to nebude líbit. A má velký kámoše.“

„A co? Zbije mě za to, že svezu jeho holku?“

„Líbí se mi tohle tvoje nový já, Charlie. Naprosto nebojácný. Jen říkám, nechci tě muset zachraňovat, až si pro tebe přijde fotbalový tým. Jsem milovník, ne bojovník.“

„Bude to v pohodě.“

„Dobře. Neříkám, že za to nestojí. Je sexy. Jako šíleně sexy.“

„Je to jenom odvoz. Ježíši. Pravděpodobně tam za ní později přijede.“

„Správně. A ty seš jediný, kdo má auto.“

„To je fuk.“

„Ani to není tvoje auto.“

„Rozumím.“

„Je to Nissan, proboha.“

„Jo. To stačí.“

Peter se rozesmál a bylo nemožné se na něj zlobit. Uměl vás v jedné větě naštvat i udobřit.

Charliemu něco zazvonilo v telefonu.

O půl vteřiny později zavrňel i ten Peterův.

Oba se podívali na obrazovky a pak se jejich oči okamžitě střetly. Zazubili se.

Obdrželi novou zprávu ze stejného anonymního čísla, ze kterého jim přišel úkol od „Boha“.

V téhle jim neříkal, aby šli do prdele.

Byl to pravý opak:

‡ **Máš pozvánku.**

Slovo *pozvánka* bylo hypertextový odkaz.

„No tak, do toho.“ Peter se zazubil, v ledově modrých očích mu jiskřilo.

Charlie si povzdechl. „Do prdele.“

„Tohle jsme *chtěli*.“

Charlie pokrčil rameny. „Když už, tak už.“

Už se chystal ťuknout na slovo *pozvánka*, když ho Peter zastavil.

„Přešli si ten odkaz na laptop. Už mě to na té malé obrazovce nebaví. Ponořme se do toho.“

„Fajn.“ Charlie zkopíroval odkaz a poslal si ho na e-mail. Sedl si k počítači a zastavil se kurzorem nad odkazem na větší obrazovce. „Spokojený? Je ozvučení dobrý? Nepotřebuješ popcorn?“

„Přestaň to protahovat, chlape!“

„Ale to ty jsi...“

Peter se natáhl a stiskl Enter.

Slovo *pozvánka* zablikalo a odkaz se aktivoval. A pak...

Obrazovka na okamžik zčernala.

Ozvala se hudba, nějaká MIDI verze karnevalové písničky, kterou vřdycky hráli před hlavním stanem, zatímco vás vyvolávác lákal dovnitř: *Račte vstoupit, panstvo. Přímo tudy!*

Linula se z Charlieho herních reproduktorů, bezdrátových a umístěných na obou stranách laptopu, takže zaplnila celou místnost.

Na obrazovce se roztáhla červená opona a na jevišti stála animovaná mužská postavička s velkou hlavou: Donald Trump v obleku Strýčka Sama a s cylindrem na hlavě. Mával a jeho ústa se pohybovala nahoru a dolů, otevírala se a zavírala. Z jeho úst nevycházel žádný zvuk, ale pod postavičkou se na černém pozadí objevil bílý text, jedno písmeno po druhém s cinkáním a tukaním jako na psacím stroji.

‡ **Jsi pozvaný!**

Cink! Ústa se otevírala a zavírala jako břichomlucova loutka.

‡ **Vstup a zahraj si G.O.D.**

Cink!

‡ **Přived' přátele!**

‡ **Je to zábava!**

‡ **Ale nezapomeň na pravidla. Vyhraj a SPLNÍ**

SE VŠECHNY TVÉ SNY™. Prohraj a zemřeš!

‡ :)

‡ **Je to tvoje volba. Svobodná vůle!!!!!!!!!!!!**

Trump měl na sobě červeno-bílo-modré kalhoty s kšandami. Teď se jeho kreslená ruka pohnula dopředu a ukázala na ně.

‡ **Chceme Tebe!**

Trump se vyvíjel – jeho obličej se proměnil v ještěra, stále měl na hlavě cylindr Strýčka Sama. Za ním problikával velký stan a ještěř řekl:

‡ **Klikni sem!**

‡ **Musíš říct ano.**

Charlie a Peter se na sebe podívali.

„Co to sakra je?“

„Netuším,“ řekl Peter. „Ale chci jít dál!“

„Hm, Vyhraj a splní se všechny tvé sny. Prohraj a zemřeš? Ne, díky.“

„Ale no ták. Jsi ochotný svést Mary do Grovu a riskovat, že tě zmydlí čtrnáct opravdových reálných bouchačů na steroidech, ale nezahraješ si počítačovou hru?“

„Počítačovou hru na zvrácený stránce, která vtipkuje o tom, že nás zabije?“

„Kdo říkal něco o zabíjení. Tvrdí jenom, že zemřeme.“

„Zahraj si tu stupidní hru sám.“

„Je to jenom žert,“ pokračoval Peter. „Jenom si z nás utahujou.“

„A kdo jsou vlastně oni? Kdo to vytvořil?“

„Říkal jsem ti, že to nevím. Jenom se o tom na netu hodně povídá.“

„Takže... Severokorejci?“

„Ha, ha. Měl bys kliknout na ano!“

„Ty klikni na ano.“

„Jenom chceš žít dost dlouho, aby ses s Mary dostal na třetí metu.“

„Jdi do háje.“

„Pochybuj, že bys žil tak dlouho, i kdybys to nehrál.“

„Jdi do prdele!“ Charlie studoval tu animaci. „Nedělá ti starosti, že vědí, co jsme udělali?“

„Co tím myslíš?“

„Animovaný Trump. Přeměněný ještěř. Tu ceduli jsme hacknuli tak před hodinou. Řekli nám jenom to, že ji máme hacknout, ne co máme napsat. Jak to tak rychle zjistili? A jak mohli tu animaci tak rychle vytvořit?“

„Je dost mizerná. Jak dlouho by ti trvala?“

„O to tady nejde. Ještě to ani není ve zprávách. Sledují nás?“

„Co na to říct. Líbí se jim náš styl. To je cool. Je to poklona. Vindikátoři válí.“

Pak to Charliemu došlo. Vindikátoři tohle udělali společně. „Myslíš, že tu pozvánku dostala celá skupina?“

„Já nevím. Možná. Byli jsme tam všichni.“

Charlie jim poslal hromadnou zprávu.

„Co to děláš?“ zeptal se Peter.

„Nevědí ani o tý webovce, ani o botovi, co si hraje na Boha. Nevědí nic. Zatáhli jsme je do toho. Měli bysme je varovat a rozhodnout se společně. Možná by ses mohl zeptat svých online kámošů, co je ta hra vůbec zač.“

„To je fěr. Ale co když tu pozvánku stáhnou, protože budeme čekat?“

„Tak zjistíme, že nás až tak moc nechtěli.“

„Ha. To je dobrá logika. Máš hodně zkušeností s odmítnutím.“

Charlie praštil Petera do paže, řekl: „Pravda,“ a odeslal tu zprávu:

† Nedostali jste šílenou zprávu s „pozvánkou“?

Ještě na ni neklikejte. Vysvětlím.

Peter k tomu připsal:

† Zítřka – o půlnoci. Technická laborka. Přijďte včas!

Přihodil smajlíka lebky a zkřížených hnátů.

Charlie na něj pozvedl obočí.

„Měl bys zapracovat na svém stylu,“ poradil mu Peter. „Aby se lidi vraceli.“

Charlie si všiml času. „Už musím jet. To znamená, že ty taky.“

Peter šel okatě ke dveřím. „Jo, jasně. Tvůj táta mě nenávidí.“ Otočil to k oknu.

„Půjdu po tvém. Minimalizuje to otázky.“

Protáhli se oknem. Noc byla chladná a vzduch voněl čistě a svěže. Vzduch podzimu. Slezli dolů po látkové mříži a tiše přistáli na hlíně na zahradě. Oknem v přízemí viděli Charlieho tátu, pracoval u kuchyňského stolu. Zády k nim.

„Sakra.“ Peter se klepl po zadní kapse. „Nechal jsem tam jointa.“

„Dostaň ty sračky z mého pokoje.“

Peter se vrátil po mříži a proklouzl oknem.

Charlie se podíval na svého tátu. Přemýšlel, na čem pracuje, tak pozdě v noci, sám u stolu? Účetnictví – práci, která mu vždycky připadala nudná a kterou dělal jen z nutnosti? To všechno přišlo vniveč, když jeho manželka zemřela a jeho jediné dítě se sesypalo. Charlieho táta měl svěšená ramena. To přišlo až s máminou diagnózou.

Peter se vrátil dolů a znovu se pácl po kapse. „Mám to.“ Nasedli do auta Charlieho táty.

„Co si myslíš, že děláš?“

„Jedu s tebou do Grovu!“

„Hm, to těžko. Já vezu Mary.“

„Právě proto mě potřebuješ. Abych tě mohl zachránit, až se z tebe Tim pokusí vymátlit duši.“

„Ven.“

„Fajn. Fajn. Ale neříkej, že jsem tě nevaroval.“

„Nebudu.“

Peter vyskočil a předstíral úklonu. „V tom případě se s tebou loučím.“

„Jo, jasně. Užij si večer.“

„Vy též, dobrý pane!“

Charlie zařadil rychlost a jel za Mary a ke Grovu.